

C/2024/2405

8.4.2024

**Odwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba) wydanego w dniu 20 września 2023 r. w sprawie
T-293/22, PB/SRB, wniesione w dniu 28 listopada 2023 r. przez PB**

(Sprawa C-727/23 P)

(C/2024/2405)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: PB (przedstawiciel: N. de Montigny, avocate)

Druga strona postępowania: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uwzględnienie odwołania i uchylenie zaskarżonego wyroku;
- rozpoznanie sprawy co do istoty i stwierdzenie – co powinien być uczynić Sąd – nieważności decyzji z dnia 16 lipca 2021 r. w zakresie, w jakim nie włączono w niej nazwiska wnoszącego odwołanie do kategorii pracowników, którym zmieniono zaszerogowanie w ramach postępowania za 2021 r.;
- obciążenie drugiej strony postępowania odwoławczego kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie w ramach niniejszego postępowania oraz postępowania w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi następujące zarzuty szczegółowe, pogrupowane według rodzaju zarzutów:

- w zakresie, w jakim Sąd odrzucił jako niedopuszczalne niektóre załączniki przedstawione w toku postępowania przez wnoszącego odwołanie, Sąd dopuścił się oczywistych błędów przy analizie ich znaczenia dla badania zarzutów co do istoty;
- w zakresie, w jakim Sąd nie wyciągnął żadnych konsekwencji ze złożonego przez SRB na rozprawie oświadczenia dotyczącego uwzględnienia jedynie ostatniego sprawozdania z oceny w ramach spornego badania zmiany zaszerogowania, Sąd pominął orzeczenie w tej kwestii, mimo że wnoszący odwołanie odniósł się do tego oświadczenia w sposób kontradyktoryjny w ramach wystąpień stron;
- mimo że wnoszący odwołanie podniósł naruszenie wartości średnich przewidzianych w regulaminie pracowniczym i kwot ustalonych na tej podstawie w ogólnych przepisach wykonawczych (zwanym dalej „OPW”), Sąd nie orzekł w przedmiocie istotnej kwestii niezgodności z prawem powodującej wadliwość całego postępowania w sprawie zmiany zaszerogowania i mającej wpływ na wnoszącego odwołanie niezależnie od indywidualnego badania każdej grupy zaszerogowania, również z naruszeniem zasady równego traktowania;
- w ramach badania załączników, okoliczności faktycznych i danych przekazanych w toku postępowania Sąd w oczywisty sposób przeinaczył niektóre elementy lub doszedł do sprzecznych wniosków oraz nierzetelnie i z naruszeniem zasad dotyczących ciężaru dowodu oraz stosowania domniemania zgodności z prawem, z którego korzysta administracja, systematycznie nakładał na wnoszącego odwołanie dowód na fakt negatywny lub też dokonywał bardzo zawężającej wykładni zasady odwrócenia ciężaru dowodu, naruszając w ten sposób również prawo do rzetelnego procesu i do równości broni, z których powinien móc korzystać każdy skarżący;
- Sąd nierzetelnie zastosował w sposób wewnętrznie sprzeczny zasady dotyczące rozkładu ciężaru dowodu w odniesieniu do dowodów na obronę przedstawionych przez strony, wymagając od wnoszącego odwołanie przedstawienia dowodu na fakt negatywny, podczas gdy opierając się na zwykłym twierdzeniu SRB dotyczącym faktu negatywnego, uznał, że należy założyć, iż SRB nie zastosowała swoich OPW, gdy okazywało się, że były one niezgodne z prawem, z naruszeniem domniemania, zgodnie z którym zakłada się, że administracja przestrzega zasad, które sama sobie narzuciła. I tak Sąd również wielokrotnie, w ramach badania norm mających zastosowanie w odniesieniu do SRB, nie wziął pod uwagę sposobu, w jaki normy te były rzeczywiście wdrażane, i oparł się na pozbawionych znaczenia czystych twierdzeniach składanych przez SRB, dopuszczając się zarówno przeinaczenia dowodów, jak i naruszenia art. 54 Warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej (zwanym dalej „WZIP”) i mających zastosowanie OPW;

- w ramach stosowania art. 54 WZIP do SRB i badania zarzutów pierwszego, trzeciego, czwartego i piątego Sąd stwierdził niezgodnie z prawem istnienie „szerokiego zakresu uznania” po stronie SRB dla celów zorganizowania postępowania w sprawie zmiany zaszeregowania i podjęcia decyzji o zmianie zaszeregowania, interpretując taki zakres uznania z naruszeniem art. 110 ust. 2 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, średnich wartości i kwot ustalonych w regulaminie pracowniczym i odzwierciedlonych w mających zastosowanie OPW oraz wykluczając wszelkie wady oraz nieprawidłowości i niezgodność z prawem wynikające z konkretnego zastosowania wspomnianych norm;
- w odniesieniu do badania braku uzasadnienia niekorzystnej decyzji Sąd zaprzeczył sam sobie i naruszył pojęcie indywidualnego, wystarczającego i niesprzecznego uzasadnienia, uznając jednocześnie, że odniesienie się w decyzji oddalającej zażalenie do niezindywidualizowanej i nieszczegółowej opinii wspólnego komitetu ds. zmiany zaszeregowania (zwanego dalej „WK”) było wystarczające i mogło zostać następnie uzupełnione w ramach postępowania spornego, pomylił się również co do okoliczności czasowych znajomości przez wnoszącego odwołanie elementów uzasadnienia, odnosząc się do załączników przedstawionych w toku postępowania i twierdząc, że na tej podstawie wnoszący odwołanie powinien był wywieść dotyczące go indywidualne uzasadnienie;
- Sąd niesłusznie oddalił argumentację opartą na oczywistym błędzie w ocenie, uznając ją za niedopuszczalną ze względu na nieprzestrzeganie zasady zgodności, podczas gdy zażalenie zawierało elementy odnoszące się do takiego błędu;
- również z naruszeniem przepisów proceduralnych dotyczących dopuszczalności zarzutu i jego skutecznego charakteru Sąd oddalił zarzut dotyczący braku opublikowania przez KP sprawozdania końcowego, uznając niezgodnie z prawem, że temu brakowi opublikowania można było zaradzić poprzez złożenie wniosku o udzielenie dostępu do dokumentów, podczas gdy procedury te mają odmienne cele i zasady oraz nie mają zastosowania do tych samych dokumentów;
- wreszcie Sąd w sposób oczywisty błędnie, z naruszeniem zasad mających zastosowanie do pokrywania kosztów, w tym zasady słuszności, na podstawie której koszty są rozkładane, obciążył wnoszącego odwołanie całością kosztów poniesionych przez strony, nie biorąc pod uwagę naruszenia przez SRB celu etapu poprzedzającego wniesienie skargi, przyznania się do nieprawidłowości proceduralnej na rozprawie i przedstawienia na końcu postępowania spornego dowodów, na podstawie których Sąd w dużym stopniu skoncentrował się, uzasadniając zaskarżony wyrok;
- w sposób przekrojowy Sąd podważa jednolitość orzecznictwa przy badaniu przedstawionych mu różnych kwestii prawnych.